

Téma krajského kola – „Jaro je když...“

Údolí věčné zimy

KAROLÍNA JURČOVÁ

Do naší země nezavítalo jaro už dlouhá léta – já jej znám spíše z vyprávění. V dobách před Velkým sněhem jsem byla malé dítě a už ani nevím, jaké to je při pohledu na obzor vidět zelené kopce a místo ledové vichřice cítit svěží vánek.

Občas přemýšlím, jaké mohlo jaro být, mou představu tvoří střípky dědových příběhů. Vyprávěl o naději, kterou cítil, když viděl na stromech pučící listy a v trávě prvosenky. O klidném bzukotu včel a o tom, jak všechno začínalo znovu.

Myslím, že tahle změna nám všem hrozně chybí. Lidé jsou v té neustálé zimě šedí a jde z nich chlad, všechna vlídná slova jako by v nás zamrzla. A pokud slunce nerozpustí led, tak to tak možná bude napořád.

Alespoň takhle jsem to vnímala, než jsem potkala Lenku, asi jediného člověka, který ještě nezapomněl, jak se smát. Poprvé jsem ji viděla, jak tančí mezi vločkami a netrápí se tím, že jí promočí kabát. Tehdy jsem seděla u krbu a dívala se na ni skrz okno, a stejně jako všichni z mé rodiny, jsem ji označila za blázna.

Ale později, když jsem měla možnost s ní mluvit, zdálo se mi, jako by sníh kolem ní pomalu tál, jako by prohrával boj s její radostí, a i já jsem se musela pousmát.

A v té chvíli mě napadlo, jestli si za tu zimu nemůžeme sami. Čím více s Lenkou trávím čas, tím snazší je věřit, že jaro dřímá někde hluboko v našich srdcích a že když jej probudíme v nich, možná, že nastane i v naší zemi.